

Arrest

nr. 87 987 van 21 september 2012
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2012 en op 12 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 14 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U bent Pashtoun van origine en u bent afkomstig uit Bajaur-district (in FATA). U bent geboren in het dorp Kotki, maar was woonachtig in Sadiq Abad. U dreef handel in auto's en had in Sadiq Abad ook een dvd-winkel. In 2003 heeft u uw regio verlaten, omdat een zekere (Q.Z.) geld van u wilde. Hij had u auto's geleverd die u zou verkopen. Met de opbrengst diende u (Q.Z.) 5 miljoen roepies terug te betalen. Omdat deze auto's werden ingenomen door de taliban, kon u hem echter niet terugbetalen. Alhoewel (Q.Z.) eveneens een commandant van de taliban is, stond hij er op dat u hem zou vergoeden. Omdat u hiertoe niet in staat was, heeft u besloten uw dorp en regio te verlaten. U verbleef eerst een tijdje in Swat-district (in de provincie Khyber Pakthoukwa) en vluchtte vervolgens naar het Verenigd Koninkrijk (VK), waar u in

2004 een eerste maal asiel aanvraag, onder de naam (M.J.) met de Afghaanse nationaliteit. Nog tijdens deze asielpprocedure in het VK zette u dit recht en lichtte u de Britse autoriteiten in over uw ware identiteit. Deze asielaanvraag werd afgewezen en in 2009 werd u naar Pakistan teruggestuurd. U werd er tegengehouden door de Pakistaanse immigratiedienst en vastgehouden gedurende 20 dagen. U werd er mishandeld. U werd vastgehouden omdat de agenten smeergeld eisten. Nadat u hen betaalde, werd u vrijgelaten. U ging naar Peshawar, waar u bij uw gezin in het Jalozai vluchtelingenkamp verbleef. Uit vrees voor (Q.Z.) bent u niet teruggekeerd naar uw dorp in Bajaur. In juni 2009 werd uw dvd-winkel in Sadiq Abad vernield door handlangers van (Q.Z.). Uiteindelijk heeft u Pakistan een tweede maal ontvlucht in oktober 2010. U ging opnieuw naar het VK, maar uw asielaanvraag werd daar nogmaals afgewezen. Op 23 december 2011 werd u opnieuw naar Islamabad gerepatriëerd. U vestigde zich opnieuw in Peshawar, waar u uw woning amper verliet. Intussen, toen u in het VK verbleef, werden uw oom en broer vermoord door (Q.Z.). Zelf werd u valselijk beschuldigd van de moord op (A.K.), de zoon van een ver familielid van (Q.Z.). Er werd hierover een FIR (First Information Report) opgesteld op 5 maart 2011. Dit nieuws vernam u na uw terugkeer van uw neef. Uiteindelijk heeft u Pakistan een derde keer verlaten, omdat u nog steeds bang bent van (Q.Z.). Vanuit Islamabad bent u op 7 augustus 2012 Pakistan ontvlucht. Via Abu Dhabi bent u naar Dublin gereisd, waar u nog diezelfde dag bent aangekomen. Op 12 augustus nam u vanuit Dublin een vlucht naar België. Bij aankomst op de luchthaven van Zaventem was u in het bezit van een authentieke Pakistaanse identiteitskaart en een vervalst Engels paspoort en werd u tegengehouden door de luchtvaartpolitie. U diende bij aankomst onmiddellijk een asielaanvraag in.

U legde een kopie van de FIR over de moord op (A.K.) en brieven van de ouderlingen en Political Agent van Bajaur voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt. **Ten eerste** verklaarde u dat u op basis van de door u ingeroepen asielmotieven, namelijk uw problemen met de talibancommandant (Q.Z.), reeds eerder twee maal asiel heeft aangevraagd in het Verenigd Koninkrijk. U voegde toe dat uw asielaanvraag niet werd ingewilligd en u een eerste maal op 19 april 2009 naar Pakistan werd gerepatriëerd en een tweede maal op 23 december 2011 (CGVS, p. 13). Het feit dat uw twee eerdere asielaanvragen – die u op dezelfde asielmotieven baseerde – eerder werden verworpen en u de status van vluchteling niet werd toegekend ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Bovendien blijkt dat u initieel in het Verenigd Koninkrijk asiel aanvraagde onder een andere identiteit en nationaliteit (CGVS p.13). U geeft als verklaring dat u nerveus was en niet wist wat te doen. Ondanks het feit dat u beweerde dit toen te hebben gecorrigeerd en uw ware identiteit te hebben opgegeven doet dit toch twijfels rijzen over uw geloofwaardigheid.

Ten tweede haalde u een nieuw element aan, met name een valse beschuldiging, toen er werd gevraagd naar uw problemen nadat u op 23 december 2011 naar Pakistan werd gerepatriëerd. U stelde dat u onterecht werd beschuldigd van de dood van (A.K.). Ter ondersteuning van deze verklaring legde u een kopie van een FIR (First Information Report) voor (CGVS, p.2, 3, 5). U bleek evenwel geen enkele uitleg te kunnen geven over de moord op (A.K.). U wist niet wanneer hij zou zijn vermoord, noch kon u enige toelichting geven toen er werd gevraagd naar de manier waarop (A.K.) om het leven werd gebracht, nochtans elementen die wel in een FIR vermeld zouden moeten staan. U stelde verder dat nog enkele onbekende mensen van deze moord werden beschuldigd, maar u had er geen idee van wie deze mensen waren (CGVS, p.8 en 9).

Uw verschoningsgrond op het moment dat de FIR werd opgesteld in het Verenigd Koninkrijk te hebben verbleven, is niet afdoende. In alle redelijkheid kan worden verwacht dat u zich zou hebben geïnformeerd over de moord, indien u werkelijk, en dan nog valselijk, beschuldigd werd van betrokkenheid bij deze moord en indien u meent dat dit een manier was van (Q.Z.) om u te kunnen dwarsbomen. Het feit dat u dit blijkbaar niet laat toe te twijfelen aan de oprechtheid van uw verklaringen.

U stelde daarenboven dat deze klacht werd ingediend door (Kh.Al.), een familielid van (Q.Z.). U bleek evenwel niet in staat de juiste familieband te beschrijven (CGVS, p.8 en 9). Daarnaast is het uiterst merkwaardig dat u na uw laatste repatriëring naar het Verenigd Koninkrijk in december 2011 geen problemen kende met de Pakistaanse autoriteiten, ondanks het feit dat tegen u in maart 2011 een FIR wegens moord was opgesteld (CGVS p.5). U bleek trouwens geheel geen melding te hebben gemaakt van deze valse beschuldiging bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie Vragenlijst DVZ, dd. 14 augustus 2012). Wanneer u met deze omissie wordt geconfronteerd stelt u dat er niet naar werd gevraagd, wat natuurlijk geen afdoende uitleg is aangezien u degene bent die moet aangeven welke de redenen waren voor uw asielaanvraag in België (CGVS p.12). Dergelijk hiaten in uw verklaringen bevestigen de ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Ten derde dienen vraagtekens te worden geplaatst bij uw verklaringen problemen te vrezen met (Q.Z.) en juist omwille van hem uw land te zijn ontvlucht wegens een persoonlijke vrees. Zo liet u tijdens het invullen van de vragenlijst met de DVZ in het geheel onvermeld dat (Q.Z.) aan de basis lag van uw probleem en hield u het gewoon op "problemen met de taliban". U repte met geen woord over deze commandant of over het bestaan van een persoonlijke vete tussen jullie (zie Vragenlijst DVZ, dd 14 augustus 2009). Bij confrontatie hiermee kan u geen afdoende verklaring bieden: u blijft volhouden wel zijn naam te hebben genoemd, terwijl dit niet blijkt uit het verslag van DVZ, dat u trouwens voor akkoord ondertekende (CGVS p.13). Dergelijk hiaat in uw verklaringen zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling.

Daarenboven roepen enkele verklaringen over deze persoon verdere vraagtekens op. U kon weliswaar enige uitleg geven over deze lokaal zeer gekende en beruchte commandant, maar u bleek zich aanvankelijk zijn volledige naam niet meer te herinneren (CGVS, p.10 en 12). Pas later, toen het CGVS sprak over (Q.Z.) bevestigde u dat u deze commandant bedoelde. Nochtans werd herhaaldelijk gevraagd wat zijn volledige naam is. U stelde vervolgens verkeerdelijk dat deze commandant de Pakistaanse nationaliteit bezit, terwijl hij volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier) een Afghaan is.

Indien u werkelijk persoonlijke problemen met deze man vreesde kan worden verwacht dat u dit duidelijk en vanaf het begin van uw asielaanvraag meldt, en dat u zijn volledige naam en nationaliteit kent.

Ten vierde dienen nog enkele bijkomende bemerkingen te worden geformuleerd. Zo stelde u dat uw huis en dvd-winkel in Sadiq Abad werden vernietigd in opdracht van (Q.Z.) (CGVS, p.4). U situeerde deze gebeurtenis in juni 2009 en voegde toe dat de taliban en de mannen van (Q.Z.) op dat moment de controle hadden over Sadiq Abad (CGVS, p.12). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt evenwel dat Bajaur in juni 2009 reeds bevrijd was van de taliban en weer onder de controle was van het leger.

Voorts verklaarde u dat uw broer en oom werden vermoord, omwille van uw problemen met (Q.Z.), maar ook bij dit deel van uw relaas kunnen enige vraagtekens worden geplaatst. Zo bleek u weinig details te kunnen geven toen hiernaar werd gevraagd. U stelde u te weten dat ze in Pashai, in Bajaur agency werden vermoord, in april of mei 2011, maar hoewel u verschillende malen werd gevraagd naar meer uitleg over de juiste omstandigheden van hun dood, kon u geen verdere details geven (CGVS, p.9 en 10). Het is opmerkelijk dat u beweert dat zij omwille van u werden vermoord, maar dat u zo weinig details kan geven over hun dood. Daarenboven stelde u hieromtrent eveneens dat uw broer en oom heel dicht stonden bij uw neef, die op zijn beurt een voormalig MNA was (Member of National Assembly) en dat hij eveneens werd gevisieerd door de taliban. In het licht van deze verklaringen rijst dan ook de vraag naar de juiste reden van de dood van uw broer en oom.

In het licht van voorgaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw persoonlijk vervolgingsrelaas.

Het door u voorgelegde "First Information Report" kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Om enige bewijskracht te hebben, dienen de door u voorgelegde documenten te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu echter niet het geval is. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat Pakistaanse documenten een uiterst relatieve bewijswaarde hebben (zie hiervoor bijgevoegde informatie in het administratieve dossier). In verband met de brieven van de ouderlingen van Bajaur en de political agent dient te worden vermeld dat dit gesolliciteerde documenten zijn waarvan de objectieve bewijswaarde gering is.

Tot slot erkent het CGVS dat uw thuisregio, het noordwesten van Pakistan, getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd. Om deze lokale problematiek te ontwijken zou u zich dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtouns, waarbinnen u zich moeiteloos zou kunnen integreren. U spreekt daarenboven Urdu en bevestigde bovendien dat uw identiteitskaart in Islamabad werd uitgegeven (CGVS, p.4 en 14). Het interne vluchtalternatief binnen Pakistan is dan ook op u van toepassing.

Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève van 28 juli 1951, noch aan subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Tegen de voormelde beslissing van de commissaris-generaal, met referte 1201260, werd beroep aangetekend bij verzoekschrift van 7 september 2012 door advocaat A. DE GRAEVE en gekend bij de Raad onder dossiernummer 106 657. Bij verzoekschrift van 12 september 2012, ingediend door advocaat M. SAMPERMANS en gekend bij de Raad onder dossiernummer 106 957, werd eveneens beroep ingediend tegen voormelde beslissing. Beide verzoekschriften hebben dezelfde bestreden beslissing tot voorwerp. Derhalve worden de beroepen gekend onder de dossiernummers 106 657 en 106 957 samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift van 7 september 2012 in een eerste onderdeel van een eerste middel de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet). Hij stelt dat hij zich in de voorwaarden bevindt om als vluchteling te worden erkend en betoogt dat hij *“een gegronde toekomstige”* vrees voor vervolging heeft voor pesterijen en gewelddaden door een bepaalde groep burgers in Pakistan.

Omtrent zijn asielaanvragen in het Verenigd Koninkrijk (VK) stelt hij dat hij kort nadat hij de eerste maal asiel aanvraagde de autoriteiten inlichtte over zijn ware identiteit. Hij was bang en nerveus bij zijn arrestatie, hetgeen normaal is in zulke omstandigheden, doch zag snel in dat het zijn dossier niet ten goede zou komen indien hij niet eerlijk was. Verzoeker heeft consequent en herhaaldelijk hetzelfde verhaal verteld aan de autoriteiten.

Verzoeker betoogt dat hij aangaande de valse beschuldiging tegen hem niet veel kon vertellen omdat hij in het VK verbleef toen de FIR werd uitgevaardigd. Tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bleef hij algemeen en trad hij niet in details aangezien de vragen ook ruim en algemeen werden gesteld. Verzoeker heeft steeds gesteld de Taliban te vrezen. In het verzoekschrift van 12 september 2012 merkt verzoeker in dit kader bovendien op dat het feit dat hij wordt beschuldigd van de moord niet impliceert dat hij hierover uitgebreid toelichting kan geven en dat het nooit mogelijk is om alles in details weer te geven.

Inzake zijn vage verklaringen over Q.Z., de commandant waarmee hij problemen kende, stelt verzoeker dat hij wel heel wat details kon geven over de Taliban in de Bajour regio. Het is niet omdat hij de naam en nationaliteit van Q.Z. niet kent dat zijn verklaringen leugenachtig zijn. Als iemand algemeen gekend is onder zijn roepnaam is het niet verwonderlijk dat iemand diens naam niet kent. Verzoeker vergelijkt dit met artiesten en schrijvers die hun te lange namen afkorten. Gezien Q.Z. in zowel Afghanistan als Pakistan actief is, nam verzoeker aan dat deze de Pakistaanse nationaliteit had. Dit is niet onredelijk.

Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) motiveert dat het leger Banjour in 2009 reeds onder controle had, legt verzoeker een artikel neer waaruit blijkt dat onlangs nog een belangrijke Pakistaanse commandant werd vermoord aan de grens tussen Afghanistan en Pakistan. Dit incident zal voor verdere spanningen, wraakacties en represailles zorgen. Zelfs onder controle van het leger blijven aanslagen plaatsvinden. Verzoeker verwijst naar twee incidenten die zich onlangs voordeden, op 29 augustus 2012 in Zuid-Waziristan bij de grens met Afghanistan en op 3 september 2012 nabij een residentiële wijk in Peshawar in het noordwesten van Pakistan. Deze aanslag gebeurde nabij de kantoren van UNHCR en een wijk waar werknemers van het Amerikaanse consulaat en buitenlandse ngo's verblijven. Beweren dat het conflict regionaal is, zoals het CGVS stelt, is volgens hem een miskenning en minimalisering van de feiten.

“Verzoeker voegt aan het verzoekschrift een nieuw document toe, waarin zijn neef de omstandigheden m.b.t. de moord uiteenzet”.

3.1.1.2. In een tweede onderdeel van het eerste middel voert verzoeker in het verzoekschrift van 7 september 2012 de schending aan van artikel 48/2 *juncto* artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat het duidelijk is dat hij bij een terugkeer naar Pakistan risico loopt op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing (artikel 3 EVRM) en ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Mocht hij bescherming kunnen genieten in Pakistan, dan had hij zijn land niet verlaten. De mensenrechten worden er faliekant geschonden. Verzoeker verwijst naar de drie bij het verzoekschrift gevoegde artikelen inzake de recente aanslagen in Pakistan. Voor het overige verwijst hij naar de feitelijke uiteenzetting *sub* 2.1.1.1. en de stukken in het dossier.

3.1.2. In een tweede middel voert verzoeker in het verzoekschrift van 7 september 2012 de schending aan van artikel 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht.

Ook in het verzoekschrift van 12 september 2012 beroept verzoeker zich op de schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Het CGVS motiveert de beslissing volgens hem niet correct, adequaat, afdoende, nauwkeurig en volledig. De beslissing is niet of in stereotiepe, algemene en vage bewoordingen gemotiveerd. *“Het CGVS bewijst niet dat verzoeker bij een terugkeer naar Pakistan geen risico op ernstige schade zal lijden”*. Integendeel erkent het CGVS dat de thuisregio van verzoeker wordt getroffen door de openlijke strijd tussen de Taliban en de overheid. In Pakistan viert willekeurige arrestaties, executies en bomaanslagen zege zonder dat de overheid in staat is bescherming te bieden. Verzoeker betwist formeel de stelling dat er in Pakistan voldoende bescherming wordt geboden, dat de veiligheidssituatie er relatief rustig is en dat het aantal incidenten er beperkt is gebleven.

Hij betoogt dat het CGVS uitgaat van onredelijke veronderstellingen, de gegevens niet correct heeft beoordeeld en niet in redelijkheid tot het besluit is gekomen. De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de stukken en algemeen bekende gegevens werden niet ernstig onderzocht.

3.1.3. Verzoeker voegt, naast de reeds aangehaalde artikelen aangaande de moord op een commandant en een aantal recente aanslagen in Pakistan (rechtsplegingdossier, stuk 1, bijlagen 3-5), een stuk bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat hij als IDP werd geregistreerd (*ibid.*, bijlage 6).

3.2.1. Verzoekers eerste twee middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

3.2.2. Verzoeker laat na te duiden welke bepaling van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet hij geschonden acht en geeft evenmin aan op welke wijze dit artikel zou zijn geschonden. Hoe het eerste lid van voormeld artikel geschonden zou zijn kan niet worden ingezien daar artikel 57/6, eerste lid, 1° de commissaris-generaal de bevoegdheid verleent de bestreden beslissing te nemen. Het derde lid is *in casu* niet van toepassing daar de bestreden beslissing geen beslissing betreft zoals bedoeld in artikel 57/6, eerste lid, 2°.

3.2.3. Verzoekers algemene bewering dat de bestreden beslissing niet of slechts in stereotiepe, algemene en vage bewoordingen zou zijn gemotiveerd, mist, zo blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing, kennelijk feitelijke grondslag.

De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die in duidelijke bewoordingen in deze beslissing zijn opgenomen en hierin op eenvoudige wijze kunnen worden gelezen, kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.2.5. Daar waar verzoeker stelt: *“Het CGVS bewijst niet dat verzoeker bij een terugkeer naar Pakistan geen risico op ernstige schade zal lijden”*, dient te worden opgemerkt dat, in tegenstelling met wat hij laat uitschijnen, de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de

waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.6. Uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat hij in het VK tweemaal asiel aanvraag op basis van de in het kader van onderhavige asielaanvraag aangevoerde asielmotieven, met name zijn problemen met de Talibancommandant Q.Z. Tevens blijkt uit deze verklaringen dat zijn twee aldaar ingediende asielaanvragen werden afgewezen en dat hij tweemaal werd gerepatriëerd vanuit het VK naar Pakistan. Dat verzoekers twee eerdere asielaanvragen in het VK werden verworpen, vormt een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in het VK initieel asiel aanvraag onder een andere identiteit en nationaliteit, hetgeen zijn algehele geloofwaardigheid niet ten goede komt. Dat hij, zoals hij aangeeft in het verzoekschrift en reeds aangaf bij het CGVS, nerveus of bang was en niet goed wist wat te doen (administratief dossier, stuk 4, p.13), vormt geen afdoende verklaring voor het initieel hanteren van een valse identiteit.

Dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoeker manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande de problemen die hij naar aanleiding van één van zijn repatriëringen zou hebben gekend met de Pakistaanse autoriteiten. In de vragenlijst stelde hij duidelijk dat hij na zijn tweede repatriatie vanuit het VK naar Pakistan, die plaatsvond op 23 december 2011, door de Pakistaanse overheid werd gemarteld en opgesloten, alsmede dat hij tegen betaling werd vrijgelaten, waarna hij iemand zocht om naar België te vluchten (administratief dossier, stuk 7, vragenlijst, p.22). Bij het CGVS verklaarde verzoeker echter dat hij werd gemarteld en smeergeld moest betalen na zijn eerste repatriatie vanuit het VK naar Pakistan, die plaatsvond in het jaar 2009. Tevens ontkende hij eenduidig dat hij, behoudens dat er een FIR tegen hem werd opgesteld omdat hij iemand zou hebben vermoord, nog andere problemen kende na zijn tweede terugkeer vanuit het VK naar Pakistan (administratief dossier, stuk 4, p.2, 4-6).

De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt verder op ernstige wijze ondermijnd doordat hij in de vragenlijst van het CGVS weliswaar op algemene wijze melding maakte van problemen met de Taliban doch nergens ook maar enige concrete melding maakte van het feit dat Q.Z. aan de basis lag van deze problemen en met geen woord repte over deze commandant of het bestaan van een persoonlijke vete (administratief dossier, stuk 7, vragenlijst). Wanneer verzoeker met deze frappante omissie werd geconfronteerd kwam hij, zo blijkt uit de in de bestreden beslissing terecht aangehaalde verklaringen, niet verder dan de bewering dat hij de naam Q.Z. wel zou hebben genoemd bij de DVZ. Deze bewering vindt echter geenszins steun in de vragenlijst, dewelke hij nochtans ondertekende ter akkoord. Dat verzoeker ingevolge de vraagstelling algemeen bleef en niet in detail trad kan de voormelde omissie evenmin verklaren. Van een kandidaat-vluchteling, die aanvoert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon van verzoeker worden verwacht dat hij, indien hij daadwerkelijk problemen vreesde met een Talibancommandant en indien deze commandant aan de basis zou liggen van al zijn problemen, deze essentiële elementen zou hebben vermeld in de vragenlijst.

Daarenboven blijkt uit verzoekers gezegden, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat hij, daar waar hij weliswaar enige informatie kon geven over deze lokaal gekende en beruchte commandant, zich tijdens het gehoor bij het CGVS de volledige naam van deze commandant niet bleek

te herinneren en verkeerdelijk beweerde dat deze de Pakistaanse nationaliteit bezit. Verzoeker tracht zijn onwetendheid ter zake ten onrechte te vergoelijken. Indien hij daadwerkelijk persoonlijke problemen vreesde met deze commandant, kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich omtrent deze persoon terdege zou hebben geïnformeerd en aldus diens volledige naam en nationaliteit zou kunnen geven.

Verzoeker verklaarde voorts dat zijn broer en zijn oom zouden zijn vermoord door de Taliban doch legde ook in dit kader uiterst vage verklaringen af. Zo legde hij vooreerst vage en incoherente verklaringen af omtrent de reden waarom zij werden vermoord. Enerzijds gaf hij immers aan dat zij zouden zijn gedood omdat zij ervan werden verdacht informatie te geven aan de Pakistaanse overheid en vanwege hun banden met de overheid, terwijl hij anderzijds verklaarde dat zij zouden zijn gedood wegens zijn schulden aan de Taliban en wegens het feit dat zijn broer en oom daarbij de tussenpersonen waren en altijd de gesprekken voerden. Voorts bleek verzoeker niet te kunnen aangeven wanneer zijn broer en zijn oom precies zouden zijn gedood en kon hij zelfs de maand waarin zij zouden zijn gedood niet met zekerheid geven. Daarenboven bleek hij weinig andere details te kunnen geven over de omstandigheden van hun overlijden. Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat hij zich over de moord op zijn broer en oom zou hebben geïnformeerd wanneer hij het nieuws van deze moord vernam na zijn terugkeer vanuit het VK naar Pakistan of via de neef waarmee hij nog in contact stond en die hem een aantal documenten opstuurde (administratief dossier, stuk 4, p.3, 9-10).

De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt nog verder ondergraven doordat hij, ondanks dat hij dit bij het CGVS aanhaalde als één van de kernelementen van zijn vrees en stelde dat hij voor het overige na zijn terugkeer vanuit het VK naar Pakistan geen andere problemen kende (*ibid.*, p.2-3, 5), in de vragenlijst van het CGVS nergens ook maar enige melding maakte van het gegeven dat hij door toedoen van Q.Z. vals werd beschuldigd wegens moord en dat in dit kader in maart 2011 een FIR wegens moord zou zijn opgesteld door de Pakistaanse autoriteiten. Dat hiernaar niet specifiek werd gevraagd (*ibid.*, p.12) en dat de vragen algemeen en ruim waren, vormt, omwille van de reeds hoger aangehaalde redenen, geenszins een afdoende verklaring voor het niet vermelden van de vrees jegens de Pakistaanse overheid en het bestaan van de FIR in de vragenlijst. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker een dermate cruciale element als het bestaan in zijn hoofde van een vrees voor vervolging door de Pakistaanse overheid omwille van een valse beschuldiging van moord en het opstellen van een FIR door toedoen van Q.Z. in deze vragenlijst zou hebben vermeld.

Het voormelde klemte nog des te meer daar verzoeker blijkens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing erg vage verklaringen aflegde omtrent de klacht die tegen hem zou zijn ingediend en naar aanleiding waarvan een FIR werd opgesteld. Hij bleek geen uitleg te kunnen geven over de moord op A.K., waarvan hij nochtans valselijk zou zijn beschuldigd. Hij wist niet wanneer deze persoon werd vermoord, kon geen toelichting verschaffen omtrent de manier waarop deze persoon om het leven werd gebracht en bleek niet te weten wie de andere mensen waren die samen met hem van de moord werden beschuldigd. Verder beweerde hij enerzijds dat de klacht werd ingediend door een familielid van Q.Z. doch bleek hij anderzijds niet in staat de familieband tussen beide te beschrijven. Dat verzoeker ten tijde van de moord op A.K. in het VK verbleef kan zijn verregaande onwetendheid in deze niet verklaren. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij zich, wanneer hij na zijn tweede repatriëring vanuit het VK naar Pakistan door zijn neef op de hoogte werd gebracht omtrent het bestaan van deze FIR en ingevolge hiervan ondergedoken diende te leven, omtrent het voorgaande zou hebben geïnformeerd.

Bovendien is het, zoals met recht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, uiterst merkwaardig dat verzoeker, ondanks dat de FIR wegens moord tegen hem zou zijn opgesteld in maart 2011 en hij slechts in december 2011 een tweede maal werd gerepatriëerd vanuit het VK naar Pakistan, blijkens zijn verklaringen bij het CGVS bij of na deze laatste repatriëring geen problemen zou hebben gekend met de Pakistaanse autoriteiten. Verzoekers verklaringen in de vragenlijst, die zoals reeds hoger vastgesteld strijdig zijn met zijn voormelde verklaringen bij het CGVS, zijn evenmin aannemelijk indien tegen hem een FIR zou zijn opgesteld. Volgens deze verklaringen zou hij immers weliswaar ingevolge zijn tweede repatriëring vanuit de VK naar Pakistan problemen hebben gekend met de Pakistaanse autoriteiten doch zou hij na een twintigtal dagen en tegen betaling gewoon zijn vrijgelaten (administratief dossier, stuk 7, p.22), hetgeen geenszins geloofwaardig is indien hij werd verdacht van moord.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en dat derhalve in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin kan worden aangenomen.

De neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. De documenten zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 10: documenten) vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen, dewelke door verzoeker worden weerlegd noch betwist en bijgevolg onverminderd gehandhaafd blijven, het voormelde niet te ontcrachten. De bij het verzoekschrift gevoegde artikelen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3-5) zijn van louter algemene aard, hebben geen betrekking op verzoekers persoon en vermogen bijgevolg niet aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou worden bedreigd en vervolgd. Hij dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Hoe de kaart van IDP-kaart van verzoeker (*ibid.*, bijlage 6) afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan niet worden ingezien en wordt door verzoeker niet uitgewerkt.

Daar waar verzoeker in het verzoekschrift gewag maakt van een nieuw document waarin zijn neef de omstandigheden van een moord uiteenzet (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.6), dient te worden opgemerkt dat dergelijk stuk niet bij het verzoekschrift wordt gevoegd.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.7. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 3.2.6. gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt verder met recht vastgesteld dat, daar waar verzoekers thuisregio in het noordwesten van Pakistan, wordt getroffen door een openlijke strijd tussen de Taliban en de Pakistaanse autoriteiten, uit de informatie in het administratief dossier (stuk 11: landeninformatie) blijkt dat dit conflict zeer regionaal van aard is, dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd en dat verzoeker zich, om deze lokale problematiek te ontwijken, elders in Pakistan zou kunnen vestigen. Daar waar verzoeker een aantal artikelen bij het verzoekschrift voegt aangaande de moord op een Pakistaanse commandant en recente incidenten in Pakistan, dient te worden vastgesteld dat de eerste twee artikelen, aangaande de moord op een Talibancommandant en gevechten in Zuid-Waziristan, bevestigen dat in het Pakistaanse grensgebied met Afghanistan wordt gevochten tussen de Taliban en het Pakistaanse regeringsleger. Dat verzoekers regio van herkomst wordt getroffen door de strijd tussen de Taliban en de Pakistaanse autoriteiten wordt in de bestreden beslissing erkend, zodat niet kan worden ingezien hoe deze artikelen afbreuk zouden kunnen doen aan de bestreden motivering. Het artikel inzake een bomaanslag in Peshawar is evenmin van die aard dat dit de bestreden motivering kan ontcrachten. Verzoeker toont met de neerlegging van één artikel aangaande een aanslag in Peshawar geenszins aan dat er over het hele grondgebied van Pakistan sprake is van een veralgemeend gewapend conflict. Als dusdanig doet dit artikel geen afbreuk aan de omstandige en gedetailleerde landeninformatie in het administratief dossier omtrent de algemene veiligheidssituatie in Pakistan en waaruit blijkt dat het conflict in Pakistan zeer regionaal van aard is. Derhalve blijft de bestreden motivering onverminderd overeind en toont verzoeker niet aan dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.2.8. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing, zo blijkt uit het voorgaande, geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.2.9. Verzoeker toont voor het overige met de algemene bewering dat het CGVS bepaalde stukken en gegevens niet of onvoldoende zou hebben onderzocht niet aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Hij toont niet *in concreto* aan dat of welke gegevens niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht en preciseert evenmin op welke wijze dit van invloed zou kunnen zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een

correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het verslag van de DVZ en de vragenlijst en het gehoorverslag van het CGVS. Verzoeker kreeg de kans zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft zijn asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

3.3. In een derde middel voert verzoeker in het verzoekschrift van 7 september 2012 de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel, doordat de gevolgen van de bestreden beslissing, meer bepaald een mogelijke repatriëring, niet in verhouding zijn met het voordeel dat de Belgische staat hieruit eventueel meent te kunnen halen. Zijn leven is door de bestreden beslissing in gevaar en een terugkeer is overdreven en staat buiten verhouding. Verzoeker heeft de Belgische staat en gemeenschap nooit schade berokkend. De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of gemeenschap geen sprake kan zijn.

3.4. Het proportionaliteitsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt de commissaris-generaal enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem of haar al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van de commissaris-generaal.

3.5. In een vierde middel voert verzoeker in het verzoekschrift van 7 september 2012 de schending aan van artikel 2, 3, 5 en 9 van het EVRM. Hij citeert artikel 2, 3 en 5 van het EVRM en stelt dat deze zijn geschonden doordat het CGVS oordeelt dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker loopt bij een terugkeer naar Pakistan het risico te worden vermoord of onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het is een algemeen bewezen feit dat in Pakistan gewelddadige willekeur vanwege de bevolking en autoriteiten zegeviert en verzoeker kan de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten niet inroepen, gezien deze niet in staat zijn een einde te maken aan de gewelddadige willekeur en hieraan zelfs meewerken. Verzoeker herhaalt dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd genomen en dat zijn leven bij een terugkeer in gevaar is.

Ook in het verzoekschrift van 12 september 2012 beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 EVRM.

3.6.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet op welke wijze artikel 9 van het EVRM *in casu* zou zijn geschonden zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

3.6.2. De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk overeen met de artikelen 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Reeds hoger werd vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet (zie *sub* 3.2.7).

3.6.3. Nog daargelaten dat verzoeker, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of risico loopt op ernstige schade, kan de schending van artikel 5 van het EVRM *in casu* niet dienstig worden aangevoerd daar de Raad, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, te dezen uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling en over de nood aan subsidiaire bescherming.

3.7.1. Verzoeker geeft in het verzoekschrift van 12 september 2012 nog de inhoud weer van artikel 10 van het EG Verdrag.

3.7.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Het louter weergeven van de inhoud van een verdragsartikel, zonder enige nadere duiding en zonder deze op de bestreden beslissing te betrekken, kan geenszins worden aanzien als een middel in voormelde zin. Bijgevolg wordt de schending van artikel 10 van het EG Verdrag niet dienstig aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 106 657 / IV en RvV 106 957 / IV worden gevoegd

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS